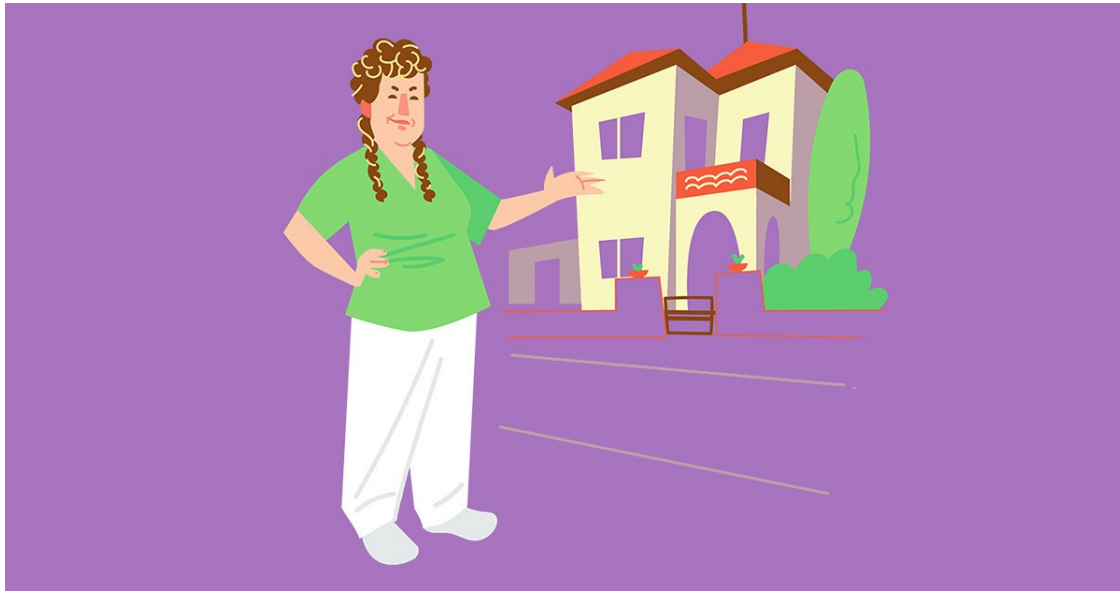

?Mercè Padró, vocació i tossuderia

Il·lustració: Maria Picassó

I tant que la coneixeu! Perquè la Mercè Padró i Meca (Manresa, 1965) té una trajectòria volgudament discreta, però per allà on ha passat ha resultat ser eficient i treballadora, una dona d'empenta. I amb el punt d'educada tossuderia que exigeix la seva actitud perseverant. Dit d'una altra manera: mai no es cansa, ni tampoc calla -o potser és que sap parlar callada! Va néixer i créixer al voltant de la plaça Mallorca, passant per la Acadèmia Suïza i, després, per l'Acadèmia Farré. Els pares, Benet i Trini, li infonen la voluntat i el geni. L'un era cromador, i havia tingut taller a la carretera de Santpedor, i la mare es va estar treballant al bar Mallorca fins a la jubilació. La Mercè, superada la primària, estudiarà el cicle d'Administratiu, a l'Acadèmia Immaculada, fins a quedar marejada entre el *debe* i l'*haber*. Es fa gran i, com el seu germà Antonio, vol una moto i conèixer món. Un nou curs provant de fer programació informàtica des de casa, amb tutoria setmanal a Barcelona, li permet descobrir la gran ciutat, i ella passa de *bytes* i *softwares* a favor de les botigues, el metro i el ramblejar amunt i avall. Després li arriba la moto, que porta la decepció incorporada: «Jo volia una cota 49 i el meu pare va anar a cal Cantarell a buscar una Puch Caribe, de les de noia. Que consti que encara la conservo!». Però va deixar ben clar el disgust al seu pare i, si és que la volia tan noia, allà mateix es va treure les arracades i des d'aquell dia no n'ha portades més. Per tota la resta, era un cul de mal seient: «anava a dibuix al carrer Circumval·lació; a brodar al carrer Nou; a francès amb monsieur Jordà i, els dissabtes a la tarda, a cosir al *corte y confección*. També havia estat nedadora a la piscina!». I encara des dels catorze anys feia hores a la llibreria Xipell i ballava al Casal Cultural Dansaires Manresans. Un no parar! I, és clar, arriba un dia que para, es talla els cabells ben curts i torna a la Immaculada per estudiar Puericultura. També s'apunta de voluntària a la Creu Roja, «com un xicotot, amb formació de socorrista inclosa». Podem avançar que estava descobrint la vocació? «Ens estàvem tot el cap de setmana als *puestos* que Creu Roja tenia a Navarcles, Monistrol, Sant Vicenç... i acompanyàvem els accidentats aplicant primers auxilis, fins a l'hospital de Manresa o a Barcelona». Calia atendre la gent, prioritzar i, al final de tot plegat, netejar l'ambulància. La vocació, doncs, -passeu-me l'acudit- de primer és al ram càrnic: carnissera a FriBages i, després, tretze anys al departament d'envasats del grup Rojas, on coneixerà el seu marit, i amb qui es casa el 1989, després d'un festeig de sis mesos. Faltava poc per dedicar-se definitivament a la cura de les persones. «Amb el Josep Maria vam anar a viure a la Sagrada Família i ja no ens n'hem

mogut». Hi tindran dues noies -la Laura i la Marta- i un darrer cop d'atzar la porta a treballar a la residència d'avis del barri. «Per sort també tenia el curs d'acreditació!» i des del 2001 que s'hi incorpora, s'hi ha fet un tip de treballar. Si el projecte acaba de sumar 35 anys d'història, ella n'hi ha complert 22, i ara mateix hi fa el paper de supervisora, centrada i responsable, no pas dispersa! Membre del Patronat, es pot dir que porta tot el centre al cap, i mai no perd passada. En les compres, en el manteniment o a les obres. Parla amb tothom, i tothom li fa confiança. I li agraden els avis... Ara mateix, ja és tot un personatge al barri, i com que també es va fent gran manifesta: «m'agradaria acabar la vida laboral i continuar a la *resi* de voluntària... mentre no faci nosa!». I és que si estimar és ser-hi, ella hi és sempre.